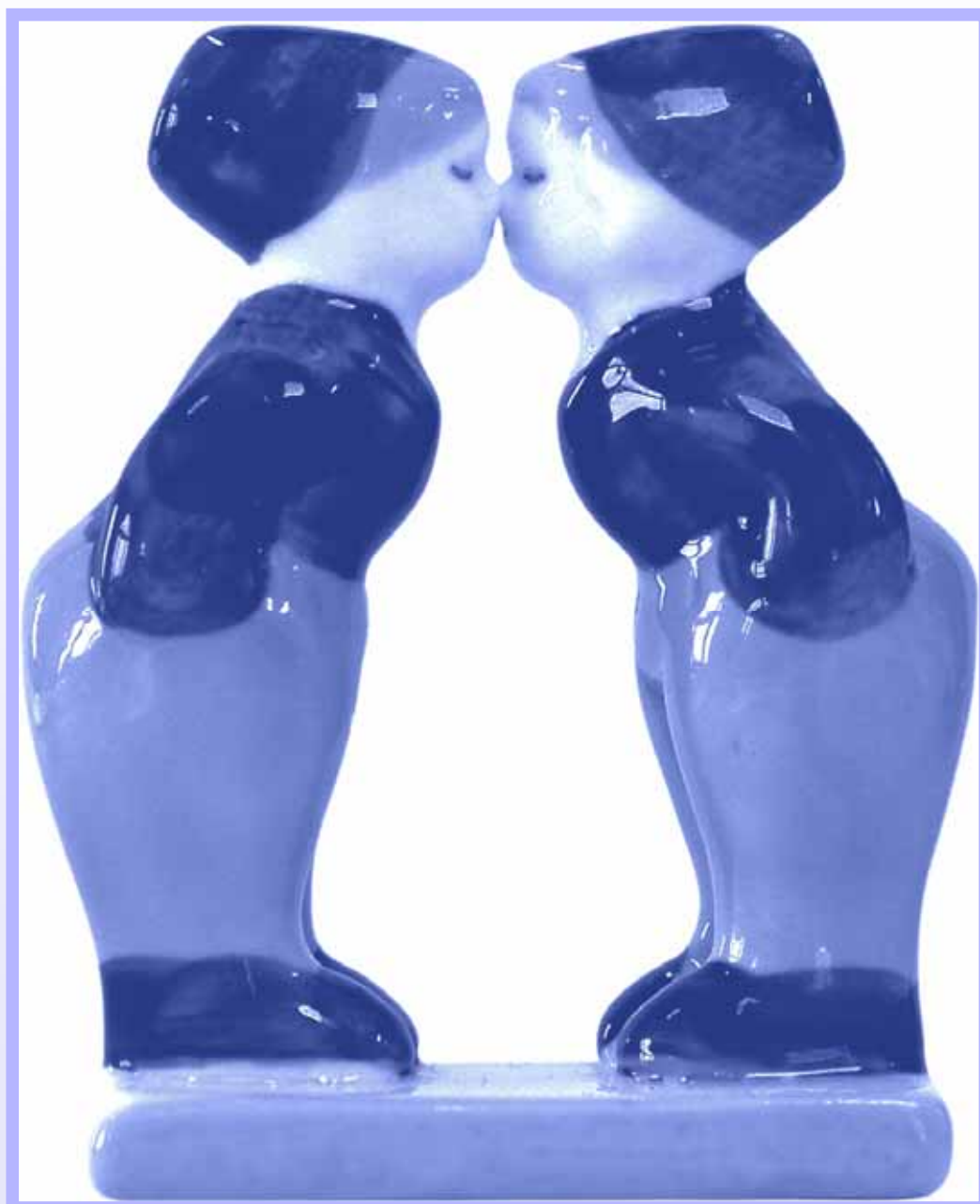


Delftse Werkgroep Homoseksualiteit



**Politiek-maatschappelijke nota
Oktober 2007**

“De algemene veronderstelling is dat mensen een heteroseksuele voorkeur hebben. Het is dan aan homoseksuelen om te bepalen of zij open willen zijn over hun seksuele voorkeur. Zij bepalen in de regel zelf wanneer ze hun voorkeur prijsgeven en op welke manier. Naar blijkt hebben zij volop redenen hun seksuele voorkeur verborgen te houden.”

Uit: ‘Seksuele voorkeur onder de korenmaat’ – artikel in het jaarverslag van de Commissie Gelijke Behandeling.

Inleiding

De gelijke rechten van holebi's (homo's, lesbiennes, biseksuelen) zijn vandaag de dag grotendeels in de wet vastgelegd. Holebi's mogen trouwen, kinderen adopteren, hand in hand over straat lopen en verder alles wat hetero's volgens de wet ook mogen. Iedereen is dus voor de wet gelijk!

Maar het feit dat dit in de wet is vastgelegd betekent niet dat de maatschappij als geheel zich deze in de wet vastgelegde normen en waarden ook eigen heeft gemaakt. Het komt vaak genoeg -en de laatste jaren zelfs in toenemende mate- voor dat holebi's niet als vanzelfsprekend over deze rechten kunnen beschikken. Subtiele en minder subtiele vormen van discriminatie (in sommige gevallen zelfs geweldsincidenten) leiden tot een holebi-vijandige sfeer. Dit leidt ook voor veel holebi's tot een gevoel van uitsluiting van de realiteit van alledag.

Deze politieke nota is mede het uitspreken van een verwachting naar o.a. de gemeente om haar verantwoordelijkheid te nemen in het creëren van een holebi-vriendelijke sfeer en een leefomgeving waarin holebi's volwaardig en met gelijke kansen kunnen meedraaien in de dagelijkse realiteit. Ook bevat de nota op vele gebieden voornemens voor wat betreft de rol die de Delftse Werkgroep Homoseksualiteit (DWH) zelf in dit proces kan en wil spelen. De gelijkwaardigheid die wordt nagestreefd moet doordringen tot in alle aspecten van het dagelijkse en niet zo dagelijkse leven. In deze nota worden in grote lijnen verschillende gebieden in onze maatschappij besproken. Dit gaat dan uiteraard gepaard met de visie van de DWH, als Delflandse onafhankelijke homo-organisatie, op al deze gebieden.

In deze tijd, waarin intolerantie toeneemt, is het van groot belang dat er gezond tegenwicht wordt geboden door de (lokale) overheid. De DWH is van harte bereid haar eigen rol in dit geheel op zich te nemen en samenwerking aan te gaan waar en wanneer dat nodig en gewenst is. Het is belangrijk dat er een organisatie is die het oor te luisteren legt. De DWH wil niet alleen voor haar eigen achterban een waakhond-functie innemen, zij wil zich ook in het algemeen in de strijd werpen voor de tolerantie.

De DWH hoopt van harte dat men zich rekenschap zal geven van deze nota, zodat men samen kan werken aan een holebi-vriendelijk(er) Delfland.

Tolerantie

Iedereen die kranten leest en het journaal kijkt, weet dat de tolerantie in Nederland, dat internationaal bekend stond als het land van tolerantie en vrijheid, aan het afnemen is. Naarmate dit proces verder doorzet zal het moeilijker worden naar het oude tolerantie-niveau terug te keren.

Voor minderheden zijn tijden zoals deze, waarin men alles in een stramen wil stoppen en op alles controle wil uitoefenen, bovendien behoorlijk beangstigend.

Wij leven in tijden waarin minderheden hun rechten steeds opnieuw lijken te moeten bevechten en geconfronteerd worden met hernieuwde vormen van discriminatie. De DWH zal zich daarom op allerlei terreinen (her)profilieren en wil een lans breken voor homoseksuelen en homoseksualiteit in deze regio. Daarnaast wil de DWH echter, waar mogelijk en/of gewenst, ook samenwerking zoeken met andere minderheden om de toenemende intolerantie tegen te gaan. Dat wil zeggen: ook met die minderheden die zich op het eerste oog lijken af te zetten tegen hun homoseksuele medemens.

Verborgен leed het grootste leed?

Natuurlijk is het constateren en aanpakken van openlijke intolerantie een stuk makkelijker, dan het constateren en aanpakken van verborgen intolerantie of discriminatie. Ook op dat gebied neemt de DWH haar taak serieus. Zij wil dan ook haar oor te luisteren leggen en signalen vanuit de maatschappij monitoren en (oproepen tot) ingrijpen waar nodig en gewenst.

De DWH is daarom voornemens met een digitaal meldpunt voor holebi-discriminatie in de breedste zin van het woord te komen opdat ook het verborgen leed in de regio meer aan de oppervlakte zal kunnen komen.

Politiek

De politiek is bij uitstek de arena waar allerlei groepen vanuit hun verschillende levensvisies de maatschappij waarin wij leven proberen te beïnvloeden. In een democratische samenleving is dat zelfs de bedoeling en moeten groepen dit vrij kunnen doen. Echter, de minderheden in die samenleving moeten zich wel beschermd weten door diezelfde samenleving om binnen dit proces zichzelf te kunnen zijn. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor mensen met verschillende geloofsrichtingen, maar ook voor mensen met een andere seksuele geaardheid.

Te veel en te makkelijk zien wij dat soms ook de politiek, vaak op indirecte wijze, (goedkoop) voordeel probeert te behalen door een (kleine?) minderheid als de homoseksuelen in een kwaad daglicht te zetten (zie ook Openbare Orde & Veiligheid). Juist om het

gelijkheidsbeginsel in onze samenleving stevig tussen de oren te krijgen is het van belang dat binnen de politiek dat gelijkheidsbeginsel standaard wordt uitgedragen.

Openbare orde en veiligheid

Wij realiseren ons dat de samenstelling van onze maatschappij verandert door de toestroom van nieuwkomers die uit culturen afkomstig zijn waar soms wordt neergekeken op homoseksualiteit. Ook realiseren wij ons dat onder onze autochtone bevolking respect voor 'het anders zijn' niet overal even diep geworteld is. Met deze gedachten in het achterhoofd verwachten wij van onze overheden dat zij er zorg voor dragen dat minderheden in onze samenleving in een veilige omgeving met elkaar om kunnen gaan. "De vrijheid van de één gaat zover tot het die van de ander schaadt" is hierbij een goed uitgangspunt. Een goed proportioneel evenwicht is hierbij van essentieel belang, willen de diverse groepen zich veilig en vertrouwd voelen.

Het is een gegeven dat homo- en biseksuelen zich vanwege bepaalde maatschappelijke opvattingen niet overal veilig voelen om te zijn wie ze zijn. Mede daarom grijpen deze groepen o.m. andere ontmoetingsvormen aan dan bij de grote meerderheid van onze samenleving gebruikelijk is. Als men anderen van gelijke gaardheid veilig wil ontmoeten, zijn de voor de grote meerderheid bestaande mogelijkheden niet altijd beschikbaar of gewenst.

Eén van de gevolgen is dat men ontmoetingskansen buiten opzoekt. Men doet dat sinds mensenheugenis in principe niet op straat maar op plekken waar men denkt dat men elkaar veilig kan treffen. Dit zijn met name de bekende "banen", oftewel homo-ontmoetingsplekken (HOP).

Vanwege de eerder genoemde balans tussen behoeften en mogelijkheden vragen wij van onze overheden daar waar deze ontmoetingsplekken bestaan, deze voor haar gebruikers veilig te laten zijn. Ook en vooral zal die overheid klachten vanuit de bevolking, grotendeels gebaseerd op onbegrip over het feit dat er zo iets in hun buurt bestaat, tactisch moeten benaderen.

'Homobashing' komt voor in veel verschillende vormen. Ook klachten en pogingen de overheid over te halen op te treden tegen homo- en biseksuelen, onder de noemer van openbare orde en veiligheid, ervaren wij als vormen van homobashing.

Gemeenteraadsfracties, gemeenteraden en anderen zullen zich telkenmale moeten afvragen of zij in deze juist bezig zijn, voordat zij blind achter dergelijke groepen aanlopen. Essentiële vraag dient immers steeds te zijn in hoeverre het een in verhouding staat tot het ander.

Wij moeten constateren dat in onze regio dit uitgangspunt nog niet bepaald overal wordt gehanteerd. Dit is onder meer gebleken bij de recente discussie rond De Ruyven (Pijnacker-Nootdorp) en het Wilhelminapark (Rijswijk) als HOP.

De DWH zal zich daar waar de overheid in onze regio vermoedt dat zaken uit balans raken altijd graag positief opstellen teneinde behulpzaam te zijn om die balans terug te vinden. Bij het simpelweg "wegjagen" en stigmatiseren van homoseksuelen zullen wij ons echter altijd tot het uiterste trachten te verweren.

De overheid creëert in een dergelijk geval immers bewust een onveilige situatie voor deze groep; dat vinden wij niet alleen verwerpelijk en onrechtmatig, maar ook onnodig gevaarlijk!

Daar komt nog bovenop dat de overheid hiermee ook en vooral het signaal afgeeft dat homoseksualiteit iets is dat niet zou deugen. Gecombineerd met bijvoorbeeld het voornemen van de landelijke overheid ambtenaren officieel de vrijheid te geven om wat betreft het voltrekken van huwelijken van homoseksuelen toe te staan deze te weigeren geeft de overheid daarmee gevoelsmatig meer en meer een vrijbrief voor bepaalde groepen om op homoseksuelen te mogen jagen en deze in elkaar te slaan.

Homoseksualiteit is, zo laat de overheid op deze wijze immers weten, iets dat uit de buurt geweerd mag en zelfs moet worden en iets waarvan men als ambtenaar niet geacht kan worden er mee te moeten werken. Dit kan ons inziens niet het signaal zijn dat politiek en overheid willen afgeven.

Horeca

Wij beschouwen het als een verplichting van alle horeca-ondernemers binnen hun onderneming holebi-onvriendelijk gedrag te weren; zowel met betrekking tot hun personeel als hun klanten. Uitgangspunt is in feite dat wij, wat wij in de openbare ruimte van het openbaar gezag verwachten in de horeca (als verlengde van de openbare ruimte) ook van horeca-ondernemers en hun personeel verwachten mogen. Behalve het recht mensen in hun café of restaurant aan te spreken die zich niet aan de maatschappelijke regels houden hebben zij immers de plicht zich hiervoor in te zetten. Waar nodig zullen wij hierover het gesprek met de horeca aangaan. Hoewel wij niet kunnen of willen verwachten dat elke horeca-gelegenheid zich expliciet als "holebi-vriendelijk" afficheert wil de DWH graag banden aangaan, en indien nodig aanhalen, met ondernemingen die dit etiket wel (willen) dragen.

Daarnaast introduceren wij in onze regio een "holebi-vriendelijk"-

vignet dat horeca-ondernemers op hun voorruit kunnen plaatsen. Wij hopen dat dit initiatief landelijke navolging zal krijgen.

Godsdienst

Onze samenleving is al sedert het midden van de 19e eeuw gebaseerd op een scheiding van kerk en staat. Het woord "kerk" kunnen we daarbij rustig vervangen door "godsdienst".

Door de instroom van vele nieuwe Nederlanders, is onze samenleving veranderd in een zogenaamd multi-etnische samenleving. Die verandering is nog steeds gaande en zal ook nog wel even voortduren. Hierdoor zijn naast de christelijke godsdiensten ook andere godsdiensten nadrukkelijk hun intrede in onze samenleving gaan doen.

Dit alles neemt niet weg dat wat wij als samenleving tot op heden bereikt hebben en dachten met elkaar voor te staan als waardevol, verdedigd dient te worden daar waar dat nodig is. Waar respect voor andersdenkenden vanzelfsprekend dient te zijn, mag en moet die ook worden terugverlangd. "Wat jij niet wilt dat u geschiedt doet dat ook een ander niet" is hierbij een zeer toepasselijk spreekwoord.

Wij gaan er dan ook vanuit dat de overheid er alles aan doet om de invloed van welke godsdienst dan ook op het dagelijks leven van de mensen in onze samenleving terug te dringen daar waar deze de vrijheid van het individu dreigt in te perken. Dit evenzeer als dat van de overheid verwacht mag worden de ruimte voor een "nieuwe" godsdienst in de samenleving te garanderen. Respect moet van twee kanten komen. En opnieuw is "evenwichtigheid" het kernwoord.

Meer in het bijzonder verwachten wij van de overheid dat zij als hoeder van onze samenleving optreedt tegen elke uitwas die zich zou kunnen voordoen tegen een minderheid in onze samenleving die door of uit hoofde van een godsdienst als onwelgevallig of minderwaardig wordt beschouwd, zoals helaas nog al eens het geval is ten aanzien van holebi's.

Als DWH zijn wij ondertussen graag bereid met elke geloofsrichting in gesprek te gaan om onwelkome ontwikkelingen tegen te gaan.

Gezondheidszorg

In de medische zorg moet men o.a. ook ingericht zijn op het behandelen van homoseksuele patiënten, en daarop afgestemde zorg kunnen bieden. Dit speelt met name een belangrijke rol in de begeleiding van en de communicatie met een patiënt.

Met name in de eerstelijns gezondheidszorg, zoals huisarts, tandarts en dergelijke is aanleiding voor verbetering. Waar komt anders de vraag vandaan voor onder meer holebi-vriendelijke huisartsen en tandartsen? Omdat, ook in de eerstelijnsgezondheidszorg, nog steeds onbegrip kan heersen voor mensen die een andere geaardheid hebben dan de grote meerderheid.

Zo heeft bijvoorbeeld een huisarts een vertrouwenspositie bij zijn patiënten. Als we daarbij denken aan jongerenzorg is het juist bij de eigen huisarts zeer belangrijk dat men adequaat kan omgaan met iemands geaardheid en de eventuele worsteling met die geaardheid.

Ook kunnen er parallellen getrokken worden tussen onderwijs en de jongerenzorg, aangaande het adequaat informeren over seksueel overdraagbare aandoeningen (SOA), maar ook aangaande het psychische aspect. Juist vanwege die andere geaardheid is een 'op maat toegesneden' toegankelijke gezondheidszorg voor iedereen zo ontzettend belangrijk!

Maar ook in de ouderenzorg is het van belang dat men (veel) beter gaat inspelen op de homoseksuele medemens. Niet alleen in de eerstelijns gezondheidszorg, maar ook in zorgverlening door verpleegtehuizen en dergelijke. Hierbij realiseren wij ons dat met name de ouderen soms nog een "achterhaalde" opvatting hebben over voor hun acceptabele samenlevingsvormen. Het ligt daarom voor de hand om voor oudere respectievelijk bejaarde holebi's wellicht aparte regelingen te treffen waardoor zij alsnog in verpleeghuizen en dergelijke in een homovriendelijke sfeer de zorg kunnen krijgen waar zij recht op hebben.

Dit houdt concreet in dat, ook met het oog op de alsmaar toenemende vergrijzing, voor de komende decennia aparte voorzieningen gerealiseerd zullen moeten worden voor homoseksuele mannen en vrouwen, waar ook deze mensen een ongestoorde oude dag kunnen genieten in een klimaat waar juist zij zo hard voor gestreden hebben.

Daar waar dat om financiële redenen niet mogelijk blijkt, dienen de overheid en daarmee samenwerkende organisaties binnen de bestaande faciliteiten voor ouderen(woon)zorg, zorg te dragen dat deze groep op een goede manier terecht komt.

Voorlichting gezondheidszorg

Het is van belang reeds in het voortgezet onderwijs structureel aandacht te geven aan gezondheidszorg, waarbij ook nadrukkelijk aandacht geschonken dient te worden aan SOA-herkenning en -bestrijding. Dit aspect is voor een groot deel regio-overschrijdend. Het beste kan dit via het instellen van een verplicht vak gezondheidszorg waar men uiteindelijk ook eindexamen in zal moeten doen. Deze aanpak heeft diverse voordelen, omdat voorkomen altijd beter is dan genezen. Voor de rijksschatkist is het zeker met het oog op de toekomst veel goedkoper. Tevens zouden zo ook juist de allochtonen worden bereikt die anders verre worden gehouden van deze kennis met alle problemen van dien (voor uitgebreidere informatie zie 'Onderwijs').

Mogelijk zou, mits juist gebracht, zo'n vak ook kunnen bijdragen aan het waarden van mensen die anders zijn dan de grote gemene deler. En dan denken wij hierbij niet alleen aan holebi's.

Onderwijs

Naast het bevechten van discriminatie en het opkomen voor gelijke rechten van holebi's is ook het creëren van sociale acceptatie essentieel. Het onderwijs speelt daarin een cruciale rol. Hierin schuilt een belangrijke oorzaak van diverse problematiek, want doorgaans is de school voor homoseksuele docenten en leerlingen nog steeds geen plek waar men zich veilig voelt om zichzelf te zijn. Homojongeren komen steeds daarbij wel steeds jonger 'uit de kast' en lopen daardoor een steeds grotere kans om gepest te worden op school en daarbuiten. Ook leraren ondervinden problemen en worden hierin doorgaans niet of onvoldoende gesteund door de schoolleiding. Het voeren van een homobeleid en het geven van voorlichting moet daarom expliciet worden verplicht en gefaciliteerd.

Het hierboven geschetste beeld komt naar voren uit diverse onderzoeken. Meer dan de helft van de ouders vinden dat een leraar zijn homoseksualiteit moet verzwijgen en tweederde van de scholieren durft niet voor zijn of haar homoseksuele gevoelens uit te komen. Lesbische en homoseksuele tieners voelen zich dan ook veel onveiliger op school dan andere leerlingen en veel docenten en leerlingen kiezen er nog altijd voor, om uit angst voor stigmatisering en discriminatie binnen de schoolomgeving, geen uiting te geven aan hun gevoelens of identiteit, indien deze afwijkt van de gangbare norm.

Duidelijke regels tegen homodiscriminatie zijn er meestal niet op scholen. Schooldirecties vinden het vaak voldoende als homo's niet openlijk en direct worden gediscrimineerd en er in de schoolcarrière van de leerlingen één les aan seksuele diversiteit

wordt besteed. Deze maatregelen zijn echter volstrekt onvoldoende. Scholen vermijden het onderwerp homo- / biseksualiteit vaak omdat zij bang zijn voor de reactie van leerlingen en hun ouders.

Op dit moment hebben scholen een zorgplicht voor docenten en leerlingen, maar expliciet homo-beleid is daarbij niet verplicht. Dat blijkt uit een uitspraak van de Commissie Gelijke Behandeling uit begin 2006 (CGB, 2006-13). Het is echter cruciaal dat de bereidheid op dit gebied vergroot wordt.

De aandacht voor seksuele diversiteit in het reguliere curriculum (schoolboeken) is in het verleden wel verbeterd, maar desondanks besteedt nog maar zo'n vijftig procent van de relevante schoolboeken aandacht aan seksuele diversiteit. Waarschijnlijk is dit nog minder als gekeken wordt naar genderdiversiteit. Verontrustend is ook dat negentig procent van de scholen het onderwerp homo-emancipatie überhaupt niet actief oppakt.

Naast directe aandacht voor het onderwerp is bovendien ook meer indirecte positieve aandacht voor seksuele en genderdiversiteit essentieel. De stereotype beeldvorming van homo's moet worden genuanceerd in lesmateriaal en beelden van seksuele diversiteit kunnen meer vanzelfsprekend naar voren worden gebracht. Onfunctionele hetero-normering of stereotypering in lesmateriaal moet worden vermeden.

Ook is het nodig dat seksuele en genderdiversiteit nog meer vanzelfsprekend terugkomt in alle vakken zodat de indruk vermeden wordt dat seksueel diverse burgers in feite niet bestaan. Daartoe kan de overheid stimuleren dat voor alle vakken en opleidingen passende voorbeelden van vanzelfsprekende integratie worden ontwikkeld.

Al in het basisonderwijs zou hiervoor een basis moeten worden gelegd door de aandacht voor omgangsvormen binnen en diversiteit in gezin- en relatievormen te vergroten. Ook stereotiepen moeten op deze leeftijd al aan de orde worden gesteld. Scholen dienen verplicht te worden om specifiek aandacht aan dit onderwerp te besteden. Dat ondersteunt welwillende scholen en helpt onwillige scholen over de streep.

De zichtbaarheid van seksuele diversiteit in de schoolomgeving moet worden verbeterd. H0lebi-aspecten in het onderwijsbeleid dienen zichtbaar en expliciet te zijn, alleen dan kan het taboe op deze onderwerpen worden doorbroken. Op dit moment is seksuele diversiteit op school vaak alleen zichtbaar in een negatieve context; bijvoorbeeld als gangbaar scheldwoord in de klas. Het verdient de hoogste prioriteit om het woord 'homo' als scheldwoord in Nederland uit te bannen. Hier zijn concrete gedragsregels voor nodig en training van docenten om de regels te

handhaven.

Professionalisering van onderwijs en voorlichting

Een groot knelpunt is dat de meeste leerkrachten het te moeilijk vinden om les te geven over seksuele of genderdiversiteit. Op dit moment besteden lerarenopleidingen niet of nauwelijks aandacht aan dit thema. In de praktijk blijkt dan ook dat veel docenten problemen ondervinden met het bespreekbaar maken van dit onderwerp in de klas.

Door hun gebrek aan deskundigheid nodigen veel van de docenten die aandacht besteden aan seksuele diversiteit lokale holebi-voorlichters uit om de lessen over dit onderwerp in te vullen. Deze aanpak is waarschijnlijk effectief vanwege de persoonlijke aanpak van de voorlichters. Ook de DWH vervult daarin uiteraard haar rol. Toch heeft externe voorlichting als nadeel dat het een 'apart' onderwerp blijft en dat lang niet alle schoolklassen bereikt kunnen worden. De rol van deze voorlichting is belangrijk, omdat het vooralsnog een van de weinige vormen van ondersteuning is. Echter, de continuïteit, PR en deskundigheid van de lokale, volledig vrijwillige, organisaties kan beter. Een professionaliseringsslag is ook hierin nodig.

De knelpunten, behoeften en identiteitsvorming van holebi-jongeren moeten verder onderzocht worden om hen optimaal te kunnen ondersteunen. Er is behoefte aan meer en betere informatie voor jongeren via kanalen die aansluiten bij de doelgroep. De meerderheid van schoolleidingen is echter niet in staat om de knelpunten te (h)erkennen en in de gevallen dat zij dat wel doen, niet weten hoe zij een aanpak kunnen ontwikkelen. Hier ligt dus een van de belangrijkste taken van de overheid.

Een bijzondere doelgroep zijn de jongeren met een niet-Nederlandse achtergrond. De voorlichting over homo's op scholen (en elders) moet worden aangevuld met methodieken die méér aansluiten bij deze doelgroep. Waar bij autochtone Nederlanders meningsvorming veelal op individueel niveau vorm krijgt, krijgt dit voor veel mensen met een niet-Nederlandse achtergrond eerder plaats binnen de groep. Belangrijke groepen zijn hierin het gezin, de familie, vrienden- en kennissenkring, de geloofsgemeenschap en de eigen culturele groep. Bij het ontwikkelen van voorlichtingsmateriaal moeten mensen uit bovenstaande groepen betrokken worden om optimale herkenning te bewerkstelligen. Homo's met een niet-Nederlandse achtergrond zouden méér dan nu betrokken moeten worden bij de inhoud en strategie van voorlichting. Lokale voorlichtingsgroepen, zoals de DWH, zouden hierin een meer pro-actieve rol moeten kunnen spelen.

Jeugdzorg

Ook de maatschappelijke ondersteuning van holebi-jongeren buiten het onderwijs is op dit moment zwak georganiseerd. De ondersteuning door holebi-jongereengroepen wordt belemmerd door een gebrek aan continuïteit en professionaliteit. In het reguliere jongerenwerk is geen ruimte voor holebi-jongeren. Zelfs enige aandacht voor de bevordering van respectvol gedrag naar holebi-jongeren is al een knelpunt. Vooral de ontmoetingsmogelijkheden van holebi-jongeren onder de zestien zijn zeer beperkt.

Ook in buitenschoolse activiteiten moeten jongeren in contact komen met seksuele en genderdiversiteit. Daarom moeten holebi's bijvoorbeeld bij jongerenfestivals duidelijk zichtbaar aanwezig kunnen zijn. Maar ook in de sportclub, bij de padvinderij of op de muziekschool moeten holebi's vanzelfsprekend en zichtbaar aanwezig kunnen zijn en moet het onderwerp bespreekbaar zijn.

Hoger onderwijs

In het hoger onderwijs zijn er eveneens weinig holebi's open over hun identiteit, hoewel het onderwerp hier over het algemeen beter bespreekbaar is. Ook hier zal dus een inhaalslag nodig zijn.

Op studentenverenigingen hangt het sterk af van de cultuur of homo's uit willen komen voor hun geaardheid. Deze culturen kunnen moeilijk te veranderen zijn. Dit vraagt daarom om een actief beleid van de besturen van studentenverenigingen, die hiertoe dienen te worden aangezet door het bestuur van de betreffende school of universiteit. Indien een vereniging op een gegeven moment niet voldoende homovriendelijk is, moet de subsidie voor deze vereniging worden verminderd, of moet deze zelfs kunnen worden stopgezet.

Cultuur

De zichtbaarheid van homoseksualiteit en homoseksuele cultuur is zeker in deze tijd waarin de maatschappelijke tolerantie jegens "al het andere" terug lijkt te lopen van groot belang. Kunst en cultuur hebben immers ook als "spiegel" van de maatschappij een niet te onderschatten waarde.

De DWH zal zich daarom nog meer dan voorheen inzetten voor deze zichtbaarheid, zowel door middel van het zelf (mede-)organiseren van optredens, exposities, lezingen en manifestaties, als door het aangaan van verbanden met de culturele organisaties in de regio.

Verenigingsleven en vrije tijd

De DWH is van mening dat er controle uitgeoefend moet worden op de ins and outs van verenigingen. Discriminatie, subtiel of

openlijk, moet afgestraft kunnen worden.

In het verenigingsleven bestaat lang niet altijd de mogelijkheid om openlijk homoseksueel te zijn, en lang niet alle verenigingen zullen homo's accepteren in hun midden. Het is belangrijk dat de maatregelen die getroffen worden in dergelijke gevallen, zijn afgestemd op de vereniging in kwestie. De mores van iedere vereniging is immers anders. Bij een amateurtoneel-vereniging zal men doorgaans minder moeite hebben met het accepteren van homo's dan bij een voetbalvereniging. Evengoed zou ook hier iedereen veilig zichzelf moeten kunnen zijn.

Bij vrije tijdsbesteding in openbare gelegenheden geldt, net als in de horeca, dat zowel richting klanten als personeel een homovriendelijke sfeer dient te bestaan. (Bij zulke gelegenheden kan gedacht worden aan bioscoop, sportscholen etc.) Ook hier geldt dat in feite gesproken kan worden van een "verlengde openbare ruimte" waar van eigenaar en personeel verwacht mag worden dat zij de algemene normen van onze samenleving dienen te handhaven.

Wonen

Een van de gekozen uitgangspunten is, dat een gezin de samenlevingsvorm is waarin minimaal twee mensen, ongeacht hun seksuele voorkeur, geslacht en relatievorm, een samenlevingsverband vormen.

Dit betekent naar onze opvatting op het gebied van wonen dat verhuurders van woonruimten geen onderscheid mogen maken tussen verschillende vormen van samenlevingsvormen als men het heeft over "gezin". Met andere woorden, huizen bestemd voor 'gezinnen', dienen niet alleen bestemd te zijn voor heteroseksuele gezinnen, maar ook voor alle andere vormen van het gezin. Er mag op dit terrein geen enkele discriminatie voorkomen.

Daar waar wij hiervan vernemen zullen wij ons daar niet bij neerleggen, maar verandering ten goede verlangen. Discriminatie van het ene gezin ten gunste van het andere gezin kan geenszins getolereerd worden. Dit uitgangspunt geldt uiteraard ook voor de verkoop van woningen. Gemeenten die bedingen dat bepaalde huizen alleen aan gezinnen mogen worden toegewezen zullen moeten aangeven uit hoeveel leden die gezinnen moeten bestaan om recht op de betreffende woning te maken. Hierbij zij opgemerkt dat gezinnen van gelijke sekse ook kindwensen kunnen hebben, nastreven en realiseren.

Werkgelegenheid

Met betrekking tot werkgelegenheid en de arbeidsmarkt geldt uiteraard hetzelfde uitgangspunt van gelijke kansen en wederzijds respect dat wij bij onder meer scholing, huisvesting, openbare orde en vele andere onderwerpen in deze nota kiezen. Wij zijn daarbij expliciet niet voor een systeem van "positieve discriminatie", hetgeen wij als een contraproductief middel beschouwen, maar pleiten voor een absolute norm van respect en non-discriminatie.

Hoewel zeker in sollicitatieprocedures moeilijk duidelijk is welke rol eventuele discriminatoire overwegingen in de uiteindelijke keuze spelen zullen wij ook hier -mede middels het nieuwe meldpunt holebi-discriminatie- vinger aan de pols houden.

Hetzelfde geldt voor pesterijen op de werkvloer en eventuele holebi-onvriendelijke macho-culturen bij bedrijven en instanties.

Pers/media

Van de pers mag een evenwichtige berichtgeving verwacht worden; dit zowel in het evenredig aandacht schenken aan (activiteiten van) bevolkingsgroepen als in het plegen van redelijke hoor en wederhoor binnen specifieke berichtgeving.

Geconcludeerd mag worden dat de pers in onze regio ten opzichte van homoseksualiteit aan het eerste criterium (evenredige aandacht) in redelijke mate voldoet. Aan het tweede criterium (evenwichtige berichtgeving door hoor en wederhoor; in dit geval met name: het raadplegen van vertegenwoordigende organisaties) heeft het in specifieke gevallen nog wel eens ontbroken. Dit is niet alleen de regionale pers te verwijten.

De holebi-gemeenschap zelf heeft in het verleden in sommige opzichten te weinig expliciet zijn vertegenwoordiging onder de aandacht gebracht. Mede daarom wil de DWH zich (mede door middel van deze nota) specifiek en explicieter tonen als de vertegenwoordiger van holebi's en hun belangen in de regio. De DWH zal (zie ook elders in de nota) zowel intern als extern aan de politieke bewustwording en maatschappelijke discussie over homoseksualiteit en de onderwerpen die aan homoseksualiteit raken, werken. De DWH stelt zich daarbij ook naar de pers op als gesprekspartner en vertegenwoordiger van haar achterban en doelgroep in de regio.

Wat betreft radio en televisie is de DWH van mening dat kabelmaatschappijen, als doorgeefluik van al het aanbod voor de consument, niet de doorgifte mogen weigeren van op onze doelgroep gerichte zenders. Nu, in het digitale tijdperk, er duidelijk meer ruimte komt voor zenders voor specifieke groepen, vinden wij dat indien zenders gericht op de holebi's zich melden, deze niet geweigerd mogen worden. De overheid zou hierop geen invloed

mogen hebben, dan alleen als hoeder van het non-discriminatiebeginsel waar alle burgers in ons land op moeten kunnen rekenen!

Tot slot

Uiteraard beseffen wij dat niet alle veranderingen -hoe broodnodig ook- die wij in deze nota beschrijven in het tijdsbestek van een of enkele jaren zullen kunnen plaatsvinden. Ook is een groot deel van de problematiek, zoals gezegd, regio-overschrijdend.

Om deze redenen willen wij enkele prioriteiten en doelen stellen voor het komende jaar.

Wij hopen in het komende jaar minimaal de volgende punten voor elkaar te krijgen:

- Instelling van een digitaal meldpunt voor holebi-discriminatie;
- Instelling en invoering van een "homo-vriendelijk"-vignet voor de regionale horeca;
- Acceptatie en doorvoering in woonbeleid en regionale regelgeving van de door ons voorgestane definitie van het "gezin", t.w.: een gezin is minimaal twee mensen, ongeacht hun seksuele voorkeur, geslacht en relatievorm, een samenlevingsverband vormen;
- Opname van "homozenders" binnen de regionale digitale pakketten.

DWH

Lange Geer 22
2611 PV Delft

www.homodelft.nl

Politieke commissie DWH:

Rob Vermeer (voorzitter DWH)
drs. Erwin Angad-Gaur
Jos den Bakker
Dirk-Jan Dekker

